

Muškaření na Otavě

Naše šumavské toulání začneme trochu volněji. Nebudeme se totiž věnovat jedinému zcela konkrétnímu místu, ale projdeme se kolem jedné z dominant střední Šumavy i Pošumaví – Otavy. A v ruce budeme držet rybářský prut. Snad každý malý kluk, který vyrůstal v Sušici, se tak či onak potkal s Otavou. Já tedy docela intenzivně. V zimě jsme hráli hokej na zamrzlé řece nad jezem v samém středu města, zatímco v létě jsme se vrhali do zpěněné vodní masy pod ním. Největším dobrodružstvím bývalo, když se přinesla klika od propusti, kterou kdysi proplouvaly vory. Sklopili jsme železnou zábranu, pozorovali valící se proud a ti odvážnější jej zkoušeli kraulem překonat. Propust tehdy disponovala ještě fungujícím semaforem, který jsme nastavili na „volno“, kdyby snad někdo chtěl využít otevřené propusti a proplout jí. Čekali jsme sice marně, ale bavili se náramně.

Právě tady jsem se poprvé přiblížil k otavským rybám, především ke králi zdejších vod, pstruhu obecnému s nezaměnitelnými ohnivě červenými puntíky na bocích, kterému jsme pro jeho každoroční cesty i do těch

nejmenších potůčků za vytřením přezdívali potočák. Ve vypůjčených potápěčských brýlích se ve vodě dala pozorovat i druhá původní šumavská ryba – lipan podhorní. Stříbřité rybě dominuje majestátní hřbetní ploutev zvaná prapor, hrající načervenalými až skořicovými tóny barev, která je skutečnou potěchou pro oko. A spatřit se daly i další dvě přespolní uměle vysazené ryby, pstruh duhový a siven americký, které k nám přicestovaly až zpoza oceánu. O svůj první „úlovek“ jsem se ale já sám nezasloužil. V Sušici se už od 19. století zabývali umělým odchovem ryb. Budova Zemské líhně pro chov pstruhů a lososů je toho dodnes důkazem. Sušičtí rybáři se o zrod nových rybích populací starají dodnes, ale za mého dětství měli práci přece jen ulehčenou. Abyste ryby vytřeli a získané jikry oplodnili mlíčem, musíte dospělé matky a samce nejprve chytit, a to není jen tak. Dnes se loví většinou v menších potocích elektrickými agregáty. Výboj rybu na okamžik omráčí, aby vzápětí skončila v podběráku a pak mohla splnit svoji mateřskou, respektive otcovskou roli. Lapadlo u elektrárenského jezu tuhle práci značně usnadňovalo. Část vody z horní části jezu se odkláněla do zakryté dřevěné konstrukce, kterou se valila celou noc pod jez. Celý vtip spočíval v tom, že uvnitř konstrukce byly dvojité železné mřížky s otvorem uprostřed, jakési vrše, nasměrované proti proudu valící se vody. Ryba, toužící se probojovat proti proudu, aby se dostala do mělčích vod, kde by mohla naklást jikry, případně je obdařit mlíčem, napřela celou svoji sílu, aby vystřelila proti vodní mase. Otvorem se dostala za mříž, ale dravý proud ji srazil pod něj, a ocitla se tak ve vězení. Nemohla ani dopředu, ani zpět. Ráno přišli rybáři, otevřeli poklopy lapadla, vybrali uvízlé ryby a přemístili je do velké bedny připevněné v řece. Metoda to byla k rybám šetrná – až na jediný moment. Občas se stalo, že se proti mřížím vrhly menší ryby, jejichž hlavy úzkými spárami prošly, ryba se zachytila za skřepele, uvízla a vzápětí se udusila. Naštěstí k těmto případům docházelo jen ojediněle.

A právě takhle chycená ryba byla moje první. Ráno v den odpoledního vyučování jsem se coural kolem řeky a celý vykulený pozoroval výlov ryb z lapadla. Rybář vyprostil i jednoho pstroužka uvízlého mezi mřížemi, podal mi ho s tím, že mu nic není. Odnesl jsem kořist na zahrádku školy, kde jsme tehdy